

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 28-1924)

Originalt emne

Arbejderforhold

Arbejderforhold/Arbejdsløshedsunderstøttelse

Foreninger

Foreninger/Fagforeninger

Hjælpekassen

Hjælpekassen/Hjælpekassen i Almindelighed

Skole- og Undervisningsvæsen

Skole- og Undervisningsvæsen/Lærerpersonalets Ansættelse og Afskedigelse

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 24. april 1924](#)
- 2) [Byrådsmødet den 2. maj 1924](#)
- 3) [Byrådsmødet den 22. maj 1924](#)
- 4) [Byrådsmødet den 20. juni 1924](#)
- 5) [Byrådsmødet den 3. juli 1924](#)
- 6) [Byrådsmødet den 17. juli 1924](#)
- 7) [Byrådsmødet den 14. august 1924](#)
- 8) [Byrådsmødet den 28. august 1924](#)
- 9) [Byrådsmødet den 11. september 1924](#)
- 10) [Byrådsmødet den 9. oktober 1924](#)
- 11) [Byrådsmødet den 23. oktober 1924](#)
- 12) [Byrådsmødet den 11. december 1924](#)
- 13) [Byrådsmødet den 18. december 1924](#)
- 14) [Byrådsmødet den 8. januar 1925](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 24. april 1924 - side 3

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Indstilling fra det til Forhandling med . Hjælpekassen nedsatte Udvalg i Anledning af "Lov af 4. Marts 1924 samt Bevilling af 20000 Kr. til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Følgende Indstilling forelaa:

"I Anledning af de ved Lov af 4/3 foretagne Ændringer i Lov 529 af 23/12 21 har det af Aarhus Byraad til Forhandling med Hjælpekassens Bestyrelse nedsatte Udvalg holdt Møde med Hjælpekassens Forretningsudvalg og indstiller herefter følgende til det ærede Byraads Godkendelse:

1. Det i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 29. Marts 1924 § 1 b omhandlede Tillæg til Familieforsørgere fastsættes til 80 Øre pr. Dag, og Opholdsbestemmelsen sættes til 3 Maaneder.
2. Det i samme Bekendtgørelse § 1 c nævnte Skøn foretages af Hjælpekassen.
3. Udstedelse af Arbejdsløshedskort og Kontrollen med de til fortsat Arbejdsløshedsunderstøttelse berettigede foretages af det kommunale Arbejdsanvisningskontor.
4. Al Udbetaling af Understøttelse ved Bidrag af Arbejdsløshedsfondens Midler foretages af den kommunale Hjælpekasse.
5. Fra Punkterne 3 og 4 kan Byraadet dog give Dispensation.

I Henhold til foranstaaende har Udvalget vedtaget at anbefale Byraadet, at der bevilges 20000 Kr. for Tiden indtil 1. Juni 1924 til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, d. v. s. til Uddeling under de sædvanlige Forudsætninger blandt Folk, der har optaget al Understøttelse, herunder fortsat Hjælp."

H. P. Christensen forelagde Indstillingen.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 2. maj 1924 - side 5

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Ansøgning fra Smede- og Maskinarbejdernes Arbejdsløshedskasse om Dispensation fra Punkterne 3 og 4 i Byraadets Skrivelse af 26/4 1924.

Formanden havde ikke sendt det sidst vedtagne Forslag til Approbation, idet man først vilde se, . om der kom Andragender. om Dispensation. Taleren vilde foreslaa, at man først indsender det oprindelig vedtagne Forslag til Approbation, og naar denne forelaa, kunde man komme tilbage til det, foreliggende Andragende.

P. Petersen fandt det noget betænkeligt at , give den ansøgte i Dispensation, for saa. blev man nødt til at bevilge alle de Andragender, der maatte indkomme, og det vilde give megen Løshed i Forholdet.

H. P. Christensen anbefalede at følge Formandens Forslag. Naar Tilføjelsen om Dispensation var foreslaaet, var Grunden den, i at Arbejdsløsheden kunde blive saa stor, at Kontoret ikke kunde overkomme Arbejdet.

Formandens Forslag vedtoges.

9. Kjeld Sørensen gav Meddelelse om en Konflikt mellem Smede- og Maskinarbejdernes Forbund og Aldersrenteudvalget.

Uddrag fra byrådsmødet den 22. maj 1924 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet i Anledning af Byraadets Forslag m. H. t. Udbetaling og Kontrol ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Formanden meddelte, at Skrivelsen gik ud paa, at Arbejdsdirektoratet ikke vilde give Tilladelse til almindelig Dispensation, men tage Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde.

Endvidere forlangtes der oplyst, hvorledes Afregningsformen mellem Kommunen og Hjelpekassen var ordnet. Taleren havde sendt Sagen til Udvalget til Forhandling med Hjelpekassen, hvorfra der saa senere kunde komme Forslag til Byraadet.

Toges til Efterretning.

Uddrag fra byrådsmødet den 20. juni 1924 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Andragende fra Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening og fra Handels- og Kontormedhjælperforeningen om Dispensation fra Reglerne for Kontrol med og Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

H. P. Christensen foreslog at sende Skrivelserne med Anbefaling til Arbejdsdirektoratet, som saa maatte afgøre, hvorvidt det kunde tiltræde en saadan Ordning. Det drejede sig alene om den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, idet de Folk, som havde optaget denne, maatte søge Hjelpekassen. Ordningen havde visse praktiske Fordele.

P. Petersen bemærkede, at Borgmesteren havde henvist Andragendet til Udvalget til Forhandling med Hjelpekassen, men det havde vist ikke været der. Det var maaske heller ikke nødvendigt, men hvis det var Meningen, at Byraadet skal anbefale Andragenderne, vilde Taleren tage Forbehold derimod, for ellers kom man let for langt ud.

Andr. Christensen var enig med Konsul Petersen i, at Konsekvenserne let blev uoverskuelige, og hvis Andragenderne skulde anbefales af Byraadet, burde de gaa i Udvalg først.

H. P. Christensen oplyste, at naar Sagen ikke havde været i Udvalget, var Grunden den, at Hjelpekassens Formand havde meddelt Taleren, at Hjelpekassen ikke havde noget imod en saadan Ordning, men ønskede Spørgsmaalet afgjort af Byraadet. Det var derfor overflødigt at holde Møde i Udvalget derom.

Formanden ansaa det for rigtigst at henvise Sagen til Udvalget, naar der stilledes Krav derom.

Overgik til Udvalget til Forhandling med Hjelpekassen.

Skrivelse fra Hjælpekassens Bestyrelse i Anledning af Arbejdsdirektoratets Skrivelse af 12. Maj angaaende Ordningen af Afregningsforholdene med Kommunen.

Formanden henviste til Skrivelsen, som gav Oplysning om hele Hjælpekassens Forretningsgang. Taleren anbefalede at tiltræde denne.

Tiltraadtes.

Uddrag fra byrådsmødet den 3. juli 1924 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Andragende fra Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening og Handels- og Kontormedhjælperforeningen om at maatte overtage Kontrollen med og Udbetalingen af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Fra Hjælpekassen forelaa følgende Skrivelse: "Foranlediget af, at Arbejdsdirektoratet paa et Møde d. 1. ds. med Repræsentanter for de Institutioner, der forestaar Administrationen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, oplyste, at Refusion fra Arbejdsløshedsfonden ikke kunde forventes af Beløb, der er udbetalte, uden at den foreskrevne Godkendelse af at benytte andre Kontrol- og Udbetalingsregler end de sædvanlige, er indhentet, tillader Bestyrelsen sig herved at erindre det ærede Byraad om, at Smede og Maskinarbejderne nu paa 4. Maaned selv forestaar Kontrollen og Udbetalingerne til deres arbejdsløse Medlemmer, uden at saadan Godkendelse foreligger.

Handels- og Kontormedhjælperne, der har haft den samme Forret, er udelukkede fra ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse fra 1. ds."

M. C. Falk oplyste, at naar Handels- og Kontormedhjælperforeningen var blevet udelukket fra ekstraordinær Hjælp, laa det i, at der hver Maaned foretages en Beregning gennem Socialministeriet over, hvor mange arbejdsløse Fagene har, og dette Fag var saa ganske automatisk gledet ud. Angaaende Skrivelsen fra Hjælpekassen, saa havde Arbejdsdirektøren ganske vist udtalt sig som nævnt i Skrivelsen, men det var nærmest møntet paa de smaa Kommuner. Der var derfor næppe Anledning for Hjælpekassen til at blive nervøs, idet der jo havde foreligget Andragender fra de to Foreninger om Dispensation, og hvis den bevilgedes, kunde der ikke indvendes noget imod den Tid, der

var gaaet, idet Byraadet jo havde vedtaget, at der kunde gives saadanne Dispensationer.

Andr. Christensen udtalte, at Spørgsmaalet var behandlet i det Udvalg, som i sin Tid blev nedsat til Forhandling med Hjælpekassen om disse Sager. Der forelaa altsaa Andragende fra 2 Organisationer om Dispensation fra de almindelige Kontrolbestemmelser, men Taleren havde ikke tidligere vidst, at de praktiserede dette, som om de allerede havde faaet Tilladelsen, og at man altsaa fuldstændig havde ignoreret Byraadets Vedtagelse af Kontrolbestemmelserne.

Formanden bemærkede, at der dog havde været Enighed om at faa det til at glide paa bedste Maade foreløbig. Men Taleren havde ganske vist ikke ventet, at det skulde vare saa længe, og det var til Dels Udvalgets Skyld.

Andr. Christensen hævdede, at de vedtagne Kontrolbestemmelser dog maatte gælde, indtil der var givet Dispensation, og det var derfor en lidt for flot Optræden af de to Foreninger. Angaaende selve Andragenderne saa Talerens Gruppe saaledes derpaa, at man af Hensyn til Konsekvenserne ikke bør anbefale dem; idet enhver Organisation saa kunde komme og kræve det samme, og en saadan Ordning ansaa man ikke for betryggende. Der var ogsaa nævnt Eksempler paa mangelfuld Kontrol fra Fagforeningers Side. Den borgerlige Gruppe havde erklæret sig villig til at gaa med til at indsende Andragenderne uden nogen Udtalelse fra Byraadet, men hvis en saadan skulde ske, Tilraadede man at give Dispensationen.

M. C. Falk gjorde opmærksom paa, at da Byraadet vedtog Kontrolbestemmelserne, kom der straks Andragende fra Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening om Dispensation. Man knude da vente, at Spørgsmaalet hurtigt vilde blive afgjort, og der var derfor ingen Anledning til at gøre nogen Forandring for en ganske kort Tid, da det blot vilde medføre en stor Bekostning. Man burde her tage lidt praktisk paa Tingene og ikke blot sætte et stort Maskineri i Gang, som muligvis kun skulde virke en ganske kort Tid. At Andragendet om Dispensation endnu ikke var afgjort, var ikke Foreningens Skyld.

H P. Christensen henviste til det tidligere Cirkulære, hvorefter der skulde ske Udbetaling og Kontrol gennem Hjælpekassen, eventuelt i Forbindelse med Arbejdsanvisningskontoret, men der blev tillige givet Adgang til Dispensation, hvis der blev sendt Andragende derom til Arbejdsdirektoratet. Det var derfor ganske naturligt, at Fagforeningen søgte om Dispensation, og det kunde ikke bebrejdes denne, at Byraadet eller Udvalget havde forhalet Sagen. Som Forholdene laa, havde Hjælpekassen vist været lidt for hidsig med at

udsende en saadan Skrivelse, for Arbejdsdirektøren kendte udmærket Forholdet i Aarhus. Hjelpekassens Skrivelse maatte næstmest betragtes som en Efterretningssag, indtil Afgørelsen fra Arbejdsdirektoratet forelaa. Taleren vilde paa sin Gruppes Vegne foreslaa at anbefale Andragenderne om Dispensation, men saaledes, at der tilføjes, at man kan anbefale det, fordi de to Foreninger igennem en lang Aarrække har haft fast Kontor med lønnet Kontorpersonale, saa at de kan føre en lige saa effektiv Kontrol som fra anden Side. Dermed var tillige givet, at man ikke havde bundet sig til at anbefale andre Andragender om Dispensation.

A. Sneum forstod ikke rigtigt Overretssagfører Christensens Stilling, for den nuværende Arbejdsløshedslov var lavet af hans eget Parti sammen med de konservative, og den hjemlede Ret til Dispensation; naar en saadan kunde gives, fandt man ikke let Tilfælde, hvor den var mere berettiget end her. At uægte enhver Dispensation var at stille sig i Modsætning til dem, som havde givet Loven, nemlig Overretssagførerens eget Parti.

Andr. Christensen svarede, at een Ting var, at man i ganske faa Dage, indtil et Forhold kunde bringes i Orden, afviger fra Lovens Bestemmelser, men et andet var, at man Maaneder igennem gaar udenom de af Byraadet vedtagne Kontrolbestemmelser. Byraadet burde dog være enigt om at hævde, at dets Beslutninger skal følges. Taleren havde ikke lavet Arbejdsløshedsloven og agtede ikke at staa Last og Brast i enhver Henseende med dens Fædre, og selv om Loven gav Adgang til Dispensationer, saa var disse dog afhængige af en Beslutning, og man havde ikke nogen Pligt til at give dem. Taleren ansaa en Kontrol af Fagforeningerne for principiel uheldig; Kontrollen burde ligge paa et mere neutralt Sted. At de nævnte Foreninger havde Kontor, var ingen Garanti; for det kunde enhver Forening naar som helst oprette, saa man kom ikke udenom Konsekvenserne. Hvis derfor Andragenderne skulde indsendes med Byraadets Anbefaling, vilde Taleren anbefale at stemme imod.

J. Chr. Mølle spurgte, om der ikke var flere Fagforeninger med fast Kontor og fastlønnet Personale. (Jo!). Hvis man derfor anbefalede disse Andragender, kunde man ikke sige nej til andre, som havde det paa samme Maade, og derfor var det næppe heldigt at give en saadan Anbefaling.

H. P. Christensen meddelte, at f. Eks. i Horsens var der givet Dispensation, imod at der blev ført Kontrol fra et af de offentlige Kontorer. Selvfølgelig kunde der komme andre Andragender, men hvis Arbejdsløsheden blev meget stor, blev det ogsaa vanskeligt for

Arbejdsanvisningskontoret at besørge Kontrollen.

M. C. Falk oplyste, at Dispensationer var givet mange Steder, baade i København og Provinsbyerne, erte, saaledes at Kontorbestyrerne paa de kommunale Arbejdsanvisningskontorer har Ret til at paase, at Kontrollen bliver gennemført. Men der var næppe noget Sted, hvor man havde mere effektiv Kontrol end netop i Aarhus, og det havde Arbejdsdirektøren selv erkendt. Skulde Arbejdsløsheden blive meget stor, vilde det være ganske uoverkommeligt for Arbejdsanvisningskontoret at overkomme Kontrollen uden uforholdsmæssig store Udgifter.

Formanden erkendte det berettigede i, at der var nogen Angst for Kontrollen, idet den for nogle Aar siden var mindre god. Men den Tid var forlængst forbi, og nu var der en saadan Diciplin indenfor Organisationerne, at der ikke var Tvivl om, Kontrollen var i Orden, saa Taleren nærede ingen Betænkelighed ved at give Dispensation.

J. Chr. Møller havde ikke villet kritisere Kontrollen, men det farlige ved Sagen var, at der kunde komme altfor mange og kræve Dispensation, saa det var mest betryggende ikke at give en saadan. Kunde man blive staaende ved de to foreliggende Andragender, kunde man maaske gaa med dertil, men ellers vilde der let skabes et farligt Præcedens. Taleren troede ikke, at Arbejdsløsheden blev saa stor som nævnt, men skulde der engang blive saa mange arbejdsløse, at Arbejdet blev uoverkommeligt, kunde man altid overveje, hvad der skulde gøres.

M. C. Falk antog, at der var enkelte andre Fagforeninger, f. Eks. Tømrerne, som det vilde være ganske ved Siden af at nægte Dispensation, saafremt de vilde paatage sig Udgiften derved.

Formanden erklærede, at der altsaa forelaa Forslag fra H. P. Christensen, som gik ud paa at anbefale de to Andragender under Hensyn til, at Foreningerne har fast Kontor med fastlønnet Personale og derfor vil være i Stand til at føre den nødvendige Kontrol, som de allerede har gjort gennem flere Aar. Taleren vilde nu sætte dette Forslag under Afstemning.

H. P. Christensens Forslag vedtoges med 10 Stemmer mod 7.

Andragende fra Hjælpekassen om at faa stillet et Beløb paa 10000 Kr. til Raadighed til Understøttelse af arbejdsløse.

Anbefalet af Udvalget til Forhandling med Hjælpekassen, saaledes at der bevilges indtil 10000 Kr. for Juli Kvartal.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 17. juli 1924 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Socialministeriet angaaende Spørgsmaalet om Kommunens Krav paa Refusion af Administrationsudgifter vedrørende den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Toges til Efterretning.

Uddrag fra byrådsmødet den 14. august 1924 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet om, at Kontrollen ved Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse indtil videre overlades Metalarbejdernes og Handels- og Kontormedhjælpernes Arbejdsløsheds-kasser.

Leonh. Hansen udtalte sin Glæde over denne Afgørelse. Det var et Bevis paa, at den Mand, som havde det bedste Kendskab til disse Sager, var klar over, at den Maade, hvorpaa Arbejdsløshedsunderstøttelsen var blevet udbetalt gennem de to Kasser, havde været fuldtud betryggende. Fra konservativ Side i Byraadet havde der været stærk Modstand mod, at denne Ret overgik til Kasserne, og Afgørelsen var et Fingerpeg om, at Gruppen en anden Gang burde stille sig lidt mere medgørlig. Byraadet havde i Forvejen været enig om at anbefale Regler, hvorefter der kunde gives Dispensation, og det var derefter inkonsekvent bagefter at nægte at gaa med til enhver Dispensation.

Toges til Efterretning.

Uddrag fra byrådsmødet den 28. august 1924 - side 3

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

Andragende fra Hjælpekassen om Bevilling af 10000 Kr. til Understøttelse af arbejdsløse Familieforsørgere, der er udelukket fra ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Udvalgets Flertal (H. P. Christensen, Kjeld Sørensen og S. Petersen) kan efter de foreliggende Oplysninger anbefale Andragendet. Mindretallet (P. Petersen og Andr. Christensen) forbeholder sig sin Stilling.

H. P. Christensen erindrede om. at der for en Tid siden blev bevilget 10000 Kr. for Juli Kvartal, men dette Beløb kunde ikke slaa til, hvorfor der nu igen forelaa Andragende om 10000 Kr. for Resten af indeværende Kvartal. Der var ført en indgaaende Forhandling i Udvalgene om Sagen, men der var ikke opnaaet Enighed derom, idet det fra een Side blev kritiseret, at det ikke var lykkedes at komme længere ned med Understøttelsen i Sommertiden. Taleren mente dog ikke, man helt kunde standse med Udbetalingen for Resten af Kvartalet, og Flertallet foreslog derfor at yde Beløbet, men saaledes, at der maatte ske saa stor en Begrænsning som muligt, og det var Hjælpekassens Forretningsudvalg indforetaaet med. Taleren vilde opfordre Borgergruppen til at gaa med til Bevillingen, saa der kunde blive en enstemmig Vedtagelse.

P. Petersen kunde ikke stemme for Bevillingen. Hjælpekassen havde tidligere krævet 10000 Kr. for Juli Kvartal, som blev bevilget, og disse Penge brugtes i Løbet af 1 Maaned. Med en saadan Administration var det ganske overflødigt at forhandle og vedtage noget, for det betød aldeles intet. Dertil kom, at Pengene tildels var brugt paa en Maade, der ikke kunde kaldes forsvarlig, f. Eks. var der i Juli Maaned understøttet 185 Personer, hvoraf Halvdelen havde ingen eller kun 1 Barn. Der fandtes ogsaa Folk, som gennem 2-3 Aar havde faaet permanent Understøttelse, og det var absolut imod Lovens Mening. Der var ingen, som forlangte, at Folk skulde sulte, og angaaende Familier med flere Børn vilde man strække sig vidt, men den Fremgangsmaade, der var brugt, maatte kaldes Misbrug af Kommunens Midler. Naar en Mand ikke kunde faa Arbejde i sit Fag, maatte han tage fat paa noget andet eller rejse andetsteds hen, for Folk havde selv den største Forpligtelse til at forsørge sig selv og Familie. Naar saa Hjælpekassen tilmed ikke vilde love, at de 10000 Kr. kunde slaa til, maatte Taleren anbefale at stemme mod Forslaget.

J. Perregaard skulde ikke blande sig i Hjælpekassens Administration, men vilde sige til Konsul Petersen, at der næppe var noget Sted i Danmark, hvor Byggeriet stod saaledes i Stampe som i Aarhus. Folk fra Aarhus var Gang paa Gang sendt andre Steder hen for at

faa Arbejde, men nu kunde det heller ikke skaffes i andre Byer, og man kunde næppe henvise saadanne Folk til Fattigvæsenet. Derfor var det sikkert nødvendigt for Hjælpekassen at have Penge i denne Tid; thi der var ingen Tvivl om, at der vilde blive flere ledige i den kommende Maaned, specielt i Byggefagene.

Leonhard Hansen hævdede, at man ikke uden videre kunde sige, at en permanent Hjælp var en Overtrædelse af Loven, for Loven tangerede Arbejdsløshedsloven og fungerede efter samme Regler. Efter Arbejdsløshedsloven kunde man holde sin vedtægtsmæssige Understøttelse igennem 4 Aar, saafremt der indenfor Faget fandtes en bestemt Arbejdsløshedsprocent, men naar Procenten gik ned til et vist Minimum, ophørte Understøttelsen. Det beregnedes hver Maaned, men man kunde ikke paa Forbaand vide, hvilke Fag, der vilde blive udelukkede fra Hjælpen. Man havde ikke Lov til at hefte Betegnelsen permanent eller kronisk arbejdsløs paa en Mand, naar han ikke kunde faa Arbejde hverken i sit eget Fag eller i andre, og Konsul Petersen havde ikke fremskaffet noget som helst Bevis for, at der var Arbejde at faa enten i Aarhus eller andre Steder; hvis man kunde anvise noget, skulde Folkene nok blive sendt derhen. Det tydede paa en vis Haardhjertethed at vilde nægte arbejdsløse Familieforsørgere en lille Understøttelse; saa var de henvist til Fattigvæsenet, og det var absolut ingen Fordel for Kommunen.

Andr. Christensen sluttede sig til Konsul Petersens Udtalelser. Her var i Virkeligbeden slet ikke Tale om Arbejdsløshedsunderstøttelse, men om Hjælp til dem, der ikke kunde faa en saadan, altsaa ren og skær Hjælpekasseunderstøttelse. Det kunde dog næppe være Lovens Mening, at Folk, som udelukkes fra Arbejdsløsheds-kassen, straks kan gaa over paa Hjælpekassen og faa Understøttelse der, for i saa Fald kunde man lige saa godt spare sig alle disse Undersøgelser over, hvilke Fag, der skulde udelukkes. Truslen om Fattigvæsenet havde man ofte hørt; men hvis man tog Materiellet frem, viste det sig, at kun ganske faa af dem, der havde faaet Afslag paa Hjælp, var gaaet til Fattig væsenet, og at de altsaa har været i Stand til at klare sig ad anden Vej. Der fandtes blandt de understøttede Folk, som i 3 Aar saa godt som intet Arbejde havde haft, og man kunde ikke vedblivende understøtte saadanne, som ikke engang en lille Tid af Aaret havde kunnet eller villet skaffe sig noget Arbejde. Hjælpekassen vilde heller ikke paatage sig noget som helst Ansvar for, at de 10000 Kr. kunde slaa til for Resten af Kvartalet, og den Administration, der hidtil var ført, lovede ikke godt for Fremtiden. Hjælpekassen administrerede slet ikke efter, at Pengene skulde slaa til; den delte ud, saa længe der var nogen, og derefter krævede den

mere. Men det var Byraadets Sag at bestemme, hvor mange Penge, der skulde til, og saa maatte Hjælpekassen administrere derefter. Som Forholdet nu var, havde man ingen anden Udvej end at lukke for Pengene for derigennem at forsøge at lære Hjælpekassen en anden Administrationsmaade.

M. C. Falk fandt det haabløst at forsøge paa at naa til Enighed. Hjælpekassen havde maaske manglet noget Overblik over, hvor meget der skulde til i de 3 Maaneder, men det var ogsaa umuligt at vide i Forvejen, hvor mange Fag der vilde faa deres fortsatte Hjælp inddraget. Selvfølgelig kunde man sende disse Folk paa Fattiggaarden, men man var vel nu snart kommet saa vidt, at der var Enighed om, at Fattiggaarde ikke er en Pryd for Landet, og at det tilmed er en af de allerdyreste Foranstaltninger at opretholde, saa det maatte kaldes en meget daarlig Udvej. Taleren havde haft et intimt Samarbejde med Hjælpekassen og havde den bestemte Opfattelse, at den var saa karrig, som det paa nogen Maade kunde forsvares; de unge og ugifte var skaaret fra, men Følgerne deraf var ogsaa, at de ofte maatte ligge Forældrene til Byrde. Taleren modtog stadig en Mængde Henvendelser om at skaffe Arbejde; det var det eneste, Folk ønskede; mange var sendt til andre Byer, ja endog til Roearbejde ude paa Landet; men naar der nu intet Arbejde var at faa, nyttede det jo ikke. Hjælpekassen i Aarhus administrerede meget sparsommeligt; der kunde maaske ske en enkelt Fejl, men i det store og hele var der intet at sige dertil, og Bestyrelsen var næsten altid enig om Understøttelserne.

Leonhard Hansen var ikke Lovtolker af Profession, men kendte i hvert Fald Arbejdsløshedsloven saa godt som nogen, og det, som forelaa her, var lavet efter denne Løvs Mønster. Hvis en Mand ikke kunde faa Arbejde i sit Fag, skyldtes det oftest, at han havde faaet en forkert Uddannelse hos sin Mester, og saa kunde han blive nødt til at gaa over i en anden Branche. Hvis de Herrer var bange for Kontrollen, havde man ikke noget imod at skærpe denne. Hjælpekassen kunde ikke garantere, at Pengene vilde slaa til, for den vidste jo ikke, hvor mange Fag der blev udelukkede fra September. Taleren vilde meget henstille at vedtage Forslaget, og vilde den borgerlige Gruppe ikke være med, kunde man heldigvis vedtage det alene.

P. Petersen bemærkede, at det i hvert Fald i gamle Dage var Skik at rejse andetsteds hen og søge Arbejde, naar der ikke fandtes noget paa Stedet. Da forlangte man ikke, at Samfundet skulde overtage Forsørgelsen. I København havde der i lang Tid været mere Arbejde, end man kunde overkomme, men alligevel var der lukket for Tilgang fra Provinsen.

J. Perregaard oplyste, at der i Sommer var sendt en hel Del Folk fra Aarhus til andre Steder, men nu fandtes der intet Arbejde, og saa nyttede det ikke at sende dem bort. Taleren syntes, at Konsul Petersens Udtalelser harmonerede daarligt med hans Modstand imod at anvende Penge til Byggeri.

Andr. Christensen fastholdt, at Hjælpekassens Administration havde været saaledes, at det ikke vedblivende kunde gaa, saa der var intet andet at gøre end foreløbig at nægte flere Bevillinger. Den foreliggende Bevilling kom tilmed udenfor alle Forudsætninger og Aftaler.

H. P. Christensen mente, at Kommunen hidtil havde stanet sig ved at naa til Enighed om Bevillingerne efter Forhandling med Hjælpekassen, og det var beklageligt, at den borgerlige Gruppe nu meldte sig fra. Hjælpekassen kunde ikke paa Forhaand garantere, at en Bevilling var tilstrækkelig, for alle Forudsætninger kunde bryde, og de blev jo ogsaa betænkelig ved at love noget, naar man saa bestemt forlangte, at det nøjagtig skulde overholdes. Muligvis var alle ikke lige ihærdige til at søge Arbejde, og maaske der ogsaa skete enkelte Fejl, men saadant skulde man til Livs, og det var Hjælpekassen fuldt indforstaaet med. Ligeledes havde man drøftet Spørgsmaalet om fra Oktober saa vidt muligt at komme bort fra de faste Understøttelser, saa i det hele og store administrerede Hjælpekassen forsvarligt, hvilket ogsaa Nedgangen i de senere Aar viste. Det var derfor kedeligt, at den borgerlige Gruppe tog saa bestemt Afstand fra det foreliggende Forslag.

J. Chr. Møller vilde give Hr. H. P. Christensen Ret i, at saa længe man kunde blive enige, vilde det være billigst for Kommunen. Der var Enighed om at bevilge de sidste 10000 Kr., og selv om dette Beløb havde været overskredet med et Par Tusinde Kr., havde man næppe sagt noget dertil. Men naar der var brugt 7-8000 Kr. i en enkelt Maaned, saa viste det, at man ikke havde noget som helst Overblik over det, man havde med at gøre. Tilmed havde der i Sommer været en saa lille Arbejdsløshed, at man næppe kunde vente den mindre, og naar man i en saadan Sommer understøttede Folk uden Børn, saa hørte alting op; det havde Kommunen i det lange Løb ikke Raad til. Naar Flertallet fastholdt de 10000 Kr., var der vist ikke Mulighed for at komme til Enighed.

Flertallets Indstilling vedtoges med 12 Stemmer mod 8.

Uddrag fra byrådsmødet den 11. september 1924 - side 11

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet angaaende Spørgsmaalet om Dispensation fra § 6 i Bekendtgørelse af 29/3 d. A. for saa vidt angaar Elektrikerfaget her i Byen.

Formanden refererede Sagen, som Havde staaet paa i længere Tid. Arbejdsdirektoratet havde tidligere udbedt sig en Udtalelse fra Byraadet, og Sagen blev saa sendt til Arbejdsanvisningskontoret og Hjælpekassen, som fremkom med Erklæringer, hvorefter Sagen gik tilbage til Direktoratet. Dette fastholdt sin tidligere Afgørelse, hvorefter Elektrikerne ikke havde Adgang til Understøttelse. Senere havde Elektrikerforbundet henvendt sig dels til Direktoratet, dels til Ministeriet, og Sagen laa nu saaledes, at det kunde faa Udseende af, at Aarhus Byraad var Skyld i, at de ikke kunde komme ind under Dispensationen. Taleren vilde henstille at sende det hele uden nogen som helst Kommentar til Ministeriet og lade dette resolve i Sagen.

Formandens Forslag vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 9. oktober 1924 - side 2

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Hjælpekassens Bestyrelse angaaende Reglerne for Uddeling af Understøttelse til Arbejdsløse.

Fra Udvalget til Forhandling med Hjælpekassen forelaa følgende Indstilling:

"Udvalgets Flertal indstiller til Byraadet, at der bevilges et Beløb af 25000 Kr. til Uddeling til Arbejdsløse, der er udelukkede fra ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Udvalgets Flertal anbefaler ligeledes Byraadets Flertal ikke at tage Stilling til noget af de to Forslag, som er foreslaaet af Hjælpekassens Bestyrelse, men at den samlede Bestyrelse under Ansvar fordeler de af Byraadet bevilgede Midler."

H. P. Christensen beklagede, at man ikke denne Gang ligesom tidligere havde kunnet enes om de Beløb, der var nødvendige til Hjælpekassen. Denne arbejdede stadig paa at komme længere ned med Understøttelserne, og den Dag var næppe fjern, da den vilde kunne ophøre med at yde Hjælp paa den Maade som nu, idet de vilde overgaa til den almindelige

Understøttelse. Fra Hjælpekassens Flertal var der forlangt 30000 Kr., medens Mindretallet mente at kunne klare sig med 15000 Kr.; Udvalget havde derfor ikke taget Hensyn til noget af disse Forslag og var for saa vidt enigt om at bevilge 25000 Kr. for Oktober Kvartal.

Men Borgergruppens Repræsentanter forlangte saa Garanti for, at der ikke i noget Tilfælde ydes Hjælp udover 15 Kr. ugentlig -f 2 Kr. pr. Barn, og ligeledes krævede man bestemt, at de 25000 Kr. skulde slaa til for dette Kvartal. Hjælpekassen mente ikke at kunne give bindende Garanti herfor, idet den ikke var Herre over, hvor stor Arbejdsløsheden blev, eller hvor mange der udelukkedes fra fortsat Hjælp; men hvis Beløbet ikke kunde slaa til, vilde Hjælpekassen søge Forhandling med Byraadet derom i December Maaned. Taleren ansaa det for klogest af Byraadet at gaa med hertil og anbefalede Mindretallet at tiltræde Forslaget paa disse Betingelser.

P. Petersen var enig med H. P. Christensen i at yde et Tilskud paa 25000 Kr. for Oktober Kvartal, men man kunde ikke gaa med til at sige til Hjælpekassen, at hvis Beløbet ikke kunde slaa til, kan de komme igen og forlange mere; saa blev Resultatet blot, at de 25000 Kr. blev brugt i 2 Maaneder. Efter den Måade, hvorpaa Hjælpekassen havde administreret i Juli Kvartal, kunde man desværre ingen Tillid have til dens Administrationsevne eller - vilje. Forøvrigt laa der ogsaa et Principsspørgsmaal deri, idet Talerens Gruppe holdt paa, at Byraadet var den bevilgende Myndighed, medens Hjælpekassens Flertal selv vilde bestemme, hvor mange Penge de skulde bruge, og det burde Byraadet modsætte sig. Selvfølgelig var der mange, som burde hjælpes ad den Vej, men de stadige, mangeaarige Understøttelser maatte man se at komme bort fra, for det var ikke Hjælpekassens Opgave at understøtte paa den Maade. Taleren kunde gaa med til at bevilge de 25000 Kr. for Oktober Kvartal paa den Maade, at Beløbet skal slaa til, hvis ikke noget ekstraordinært indtræffer, og ifald det sker, maa Hjælpekassen komme til Byraadet, før Pengene er brugt.

H. P. Christensen fandt det kedeligt, at Borgergruppen ikke havde nogen Tillid til Hjælpekassen, saa burde de sætte Folk ind i Bestyrelsen, som de havde Tillid til. Understøttelserne var saa lave, at der næppe kunde tages noget derfra; der var allerede 400 Familier gaaet over paa Fattigvæsenet, og denne Udvikling burde ikke fortsættes; det betalte sig heller ikke for Kommunen.

Andr. Christensen mente, man maatte fastholde, at Byraadet var den bevilgende Myndighed, og man havde egentlig ikke stillet andre Betingelser for Tilskudet, end at Hjælpekassen skulde respektere de Bevillinger, som blev givet af Byraadet. Det samme

forlangte man af alle kommunale Udvalg, og Hjælpekassen blev nødt til at indrette sig paa det samme.

H. P. Christensen var klar over, at Byraadet var den bevilgende Myndighed; men Forholdet var nu engang saaledes, at man ikke her kunde bevilge et bestemt Beløb og sige, at det absolut skal slaa til, idet ingen paa Forhaand kunde vide, hvor mange der blev at understøtte. Derfor burde man ikke stramme Buen for haardt her.

J. Chr. Møller konstaterede, at der var saa lidt Divergens mellem de to Forslag, at man maatte kunne blive enige. Fra den ene Side foreslaas at bevilge 25000 Kr., som man haaber vil slaa til i Oktober Kvartal, og fra den anden Side foreslaas samme Beløb med Tilføjelse, at hvis der kommer særlige Forhold, kan man komme til Byraadet igen. Taleren troede egentlig, Hjælpekassen var bedst tjent med Konsul Petersens Forslag, men vilde saa foreslaa at enes om Bevillingen paa den Maade, at hvis der skulde komme større Tilstrømning til Hjælpekassen, end man paa Forhaand kunde beregne, kunde Hjælpekassen saa i December Maaned henvende sig til Byraadet igen, hvorefter der kan optages nye Forhandlinger.

Formanden syntes, at dette Forslag dækkede alt, hvad de Herrer P. Petersen og Andr. Christensen ønskede.

P. Petersen mente dog, der var en principiel Forskel mellem de to Forslag fra Udvalget.

H. P. Christensen erklærede, at som Forholdene var i Øjeblikket, kunde Pengene slaa til; men Hjælpekassen kunde ikke paa Forhaand vide, hvordan Stillingen blev, og den kunde derfor ikke garantere for noget. Men Taleren kunde godt tiltræde Fabrikant Møllers Henstilling, for den faldt sammen med Flertallets Indstilling.

Andr. Christensen fastholdt, at Hjælpekassens Forretningsudvalg hverken vilde love det ene eller det andet, men vilde selv bestemme, hvor meget der skulde bevilges, og at de kun maatte bruge flere Penge, hvis der skete noget ekstraordinært, vilde de overhovedet ikke indrømme. Men Taleren kunde gaa med til Forslaget med den Tilføjelse, at saafremt der indtræder væsentlig ændrede Forhold i den nuværende Situation, kan Hjælpekassen komme til Byraadet igen, men det maatte være, inden de bevilgede Penge var brugt.

H. P. Christensen syntes, at disse Særstandpunkter nærmest var Pindehuggeri.

Leonhard Hansen kunde heller ikke se nogen større Forskel paa de to Standpunkter, blot at Mindretallet vilde have Garanti for, at der ikke bruges flere Penge. Men det var umuligt for

Hjælpekassen i Forvejen at beregne, hvor meget der vilde medgaa, idet Arbejdsløshedstallet ændredes hver Maaned efter Bekendtgørelse fra Socialministeriet.

Det var givet, at Hjælpekassen vilde faa Beløbet til at slaa til, hvis det overhovedet var muligt, og det var derfor klogest at følge Flertallets Forslag.

Andr. Christensen bemærkede, at naar Hr. Leonhard Hansen ikke kunde se nogen Forskel, kunde han jo lige saa godt slutte sig ti Mindretallets Standpunkt.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 23. oktober 1924 - side 9

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Andragende fra Snedkernes og Stolemagerens Fagforening om selv at maatte foretage Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Følgende Indstilling forelaa:

"Efter Forhandling mellem det af Aarhus hus Byraad til Forhandling med Hjælpekassen nedsatte Udvalg og Hjælpekassens Forretningsudvalg er man enedes om ikke at kunne anbefale ovenstaaende Andragende, idet man var enige om, at al Kontrol burde foregaa gennem det kommunale Arbejdsanvisningskontor og al Udbetaling gennem Hjælpekassen, hvilken Institution bærer Ansaret, selv om der dispenseres."

H. P. Christensen forelagde Sagen, som var noget forskellig fra de tidligere bevilgede Andragender, idet disse Fagforeninger havde selvstændigt Kontor med fastlønnet Personale, hvilket vist ikke var Tilfældet her. Tilmed mente Hjælpekassen, at den fortsatte Hjælp snart vilde bortfalde for Snedkernes Vedkommende.

Leonhard Hansen forstod ikke, at Udvalget havde taget et saadant Standpunkt. Denne Forening havde ligesom de to andre fastlønnet Personale og ogsaa et Kontor, som ganske vist laa i Byens Udkant, hvorfor de foretog Kontrol et andet Sted. Snedkernes Fagforening stod fuldtud paa Højde med de to Organisationer, som tidligere havde faaet Dispensation, saa denne Forening burde ikke være den første, som nægtedes Dispensation. Hvorvidt den ekstraordinære Understøttelse vilde bortfalde, kunde absolut ingen vide i Forvejen. Der

var ingen Grund for Hjælpekassen til at stille sig saaledes, for der skete intet Indgreb i dens Rettigheder; Byraadet havde vedtaget, at der kunde dispenseres, og det vilde volde mange Vanskeligheder, hvis Loven skulde efterkommes bogstaveligt. Taleren vilde derfor meget henstille til Udvalget at tage Sagen tilbage til nærmere Overvejelse.

Andr. Christensen var enig med Hr. Leonhard Hansen i, at denne Organisation ikke burde have været den første, som man nægtede Dispensation, for man skulde have nægtet det for den første Forening, som androg derom. Man burde her tage væsentlig Hensyn til Hjælpekassen, og den ønskede ikke, at der gives Dispensationer. Naar Udvalget var enig, nyttede det næppe at tage Sagen tilbage.

H. P. Christensen fandt alligevel, der var en Forskel paa denne Organisation og de to, som tidligere havde faaet Dispensation, og det var tillige to store Organisationer med megen Arbejdsløshed, saa det kunde knibe for Arbejdsanvisningskontoret at overkomme Kontrollen. Naar Hjælpekassens Standpunkt var saaledes, burde man næppe gaa derimod. Hvis det viste sig, at den ekstraordinære Understøttelse ikke faldt bort for Snedkernes Vedkommende, og de saa senere sendte nyt Andragende med mere udførlige Oplysninger, kunde man jo drøfte Sagen paany.

Leonhard Hansen bemærkede, at der i Hjælpekassens Bestyrelse sad adskillige, for hvem det hele kun var Politik, og de varetog deres Hverv, efter som Vinden blæste. Det saa underligt ud, at Hjælpekassen nu skulde føle Ansvar et stærkere, end da de to andre Organisationer fik Dispensation. Men Taleren vilde saa holde sig til H. P. Christensens Udtalelse om, at naar de indsendte et nyt Andragende med mere udførlige Oplysninger, kunde Sagen tages op igen.

Andr. Christensen gjorde opmærksom paa, at Bestemmelsen om Dispensation ikke fandtes i Udvalgets oprindelige Forslag, men i sidste Øjeblik blev indsat fra socialdemokratisk Side, og Taleren gik med dertil, fordi enhver Dispensation var afhængig af Byraadet Beslutning.

H. P. Christensen kunde kun være glad ved, at Overretssagføreren tiltraadte Forslaget om Dispensation, og at han senere har fortrudt det, var naturligvis kedeligt for ham, men det kunde Taleren jo ikke gøre for.

Leonhard Hansen fastslog, at Hr. Overretssagføreren var gaaet med til Bestemmelsen om Dispensation, og saa kunde det ikke nytte, at han bagefter vilde løbe fra det.

Andr. Christensen fortrød ikke noget, for enhver Dispensation var jo afhængig af Byraadets senere Beslutning. Men det havde altid været baade Hjælpekassens og det samlede Udvalgs Standpunkt, at der ikke skulde gives Dispensation.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 11. december 1924 - side 6

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Fornyet Andragende fra Snedkernes Fagforening om Bemyndigelse til at forestaa Udbetalingen af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Hjælpekassen kan ikke anbefale Andragendet, men sender Sagen til Byraadets Afgørelse.

H. P. Christensen henviste til de tidligere Forhandlinger om Sagen. Hjælpekassen havde stadig den Opfattelse, at saadanne Tilladelser ikke burde gives. Men naar der tidligere var givet Dispensation til to Foreninger, og alle maatte erkende, at denne var lige saa berettiget til Dispensation som disse, var det vanskeligt at nægte det.

Som Forholdene laa, vilde Taleren derfor anbefale at bevilge Andragendet.

J. Chr. Møller indrømmede, at denne Forening opfyldte Betingelserne lige saa godt som de to andre, men Flertallet i Byraadet var vist enige om, at man begik et Fejlgreb, da man gav de to Foreninger Dispensation, og fordi man havde begaaet et saadant to Gange, behøvede man ikke at gøre det en Gang til. Der kunde komme mange andre og med samme Ret kræve Dispensation, og det var næppe heldigt for Byen. Taleren vilde henstille til Udvalget at enes om ikke at anbefale flere af disse Andragender. Tilmed saa det her underligt ud, at Foreningen sendte et nyt Andragende lige efter, at det var blevet afslaaet.

H. P. Christensen mente, det skyldtes den Diskussion, som førtes i Byraadet forrige Gang. Hvis der kom for mange Andragender, havde man jo Lov til at nægte dem.

P. Petersen fandt ingen Grund til at gaa imod Hjælpekassens ensstemmige Ønske om at nægte Andragendet. Hjælpekassens Forretningsudvalg gjorde opmærksom paa, at de alligevel fik disse Mennesker, naar de havde opbrugt al deres Hjælp, og saa vanskeliggjorde det Hjælpekassens Kontrol, at de en Tid havde været under Kontrol et

andet Sted. At en Forening har Kontor betød ikke meget; det kunde altid indrettes i en Lejlighed med Formandens Kone eller Datter som Bestyrer. Hvis man bevilgede dette Andragende, kunde man næppe nægte noget som helst tiere, men man skulde overhovedet ikke havde bevilget noget.

Leonhard Hansen bemærkede, at Hjælpekassen i denne Sag ikke vidste, hvad den havde med at gøre. Fagforeningerne besørgede faktisk altid Kontrollen, ogsaa naar Hjælpen var ophørt, og selvfølgelig kunde den mest effektive Kontrol udøves af Arbejdsløshedskasserne selv. Taleren vilde derfor anbefale at give Dispensationen udfra den Betragtning, at Socialdemokraterne altid havde været Modstandere af den nugældende Arbejdsløshedslov, som en anden Regering havde gennemført; men man havde faaet indsat denne Ventil, der kunde udjævne nogle af de største Meningsløsheder ved Loven, og saa burde den ogsaa benyttes. Taleren vilde ud fra den Betragtning tage sin Stilling overfor ethvert Andragende af samme Slags, som maatte komme til Byraadet.

M. C. Falk oplyste, at Snedkernes Fagforening havde et fast Kontor med en lønnet Kontorbestyrer. Hvad Kontrollen angik, behøvede ingen at frygte for den, for den var i Aarhus saa effektiv som næppe andetsteds.

H. P. Christensen havde særlig anbefalet Andragendet, fordi man ikke burde gøre Forskel paa denne Forening og de to andre. Saavidt Taleren erindrede, havde ogsaa Leonhard Hansen tidligere sagt, at han ikke vilde gaa med til at give Dispensation til enhver Organisation. Som Socialdemokrat havde man ogsaa en Pligt til at paase, at Bestemmelsen ikke blev misbrugt.

J. Chr. Møller meddelte, at Loven var udarbejdet af Landstingsmændene Tvede og Martin Olsen, og alle Partier havde stemt for den.

Leonhard Hansen svarede hertil, at Socialdemokraterne stemte for Loven som det næstbedste, fordi de ikke kunde gennemføre alle deres Krav.

J. Chr. Møller hævdede, at Loven i dens nuværende Skikkelse blev varmt anbefalet af Martin Olsen.

Vald. Pedersen antog, at Dispensionsbestemmelsen var indsat, fordi der knnde komme Tilfælde, hvor det var nødvendigt at bruge den. Taleren vilde dog ikke som Leonhard Hansen paa Forhaand binde sig til at anbefale Andragende fra enhver Fagforening,

Leonhard Hansen: Det har jeg heller ikke gjort!

Andragendet bevilgedes med 10 Stemmer mod 6.

Andragende fra Arbejdernes Fællesorganisation om Bevilling af Brændselshjælp til Arbejdsløse.

Følgende Indstilling forelaa:

"Fællesudvalget for Byraad og Hjælpekasse enes om, at der af Hjælpekassens Midler kan anvendes et Beløb til Brændsel for de Arbejdsløse, som har været uden Arbejde i 30 Dage indenfor de sidste 3 Maaneder. Dog skal der i hvert Tilfælde andrages om Hjælp, og Hjælpekassens enige Skøn lægges til Grund for Ansøgningernes Behandling."

H. P. Christensen anbefalede Forslaget, som var omtrent det samme som i Fjor. Udgiften blev noget lignende, og Hjælpekassen mente, at Budgettet kunde bære den.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 18. december 1924 - side 3

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Andragende fra Hjælpekassen om Bevilling af et Beløb til Understøttelse af Arbejdsløse, der er udelukket fra ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Udvalget indstiller, at der i Henhold til Hjælpekassens Skrivelse anvises indtil 35000 Kr. for Januar Kvartal 1925.

H. P. Christensen gjorde opmærksom paa, at man her gik den rigtige Vej, idet Udgiften i Aar blev ca. 400000 Kr., medens den for 3 Aar siden var ca. 3½ Mill. Kr.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 8. januar 1925 - side 2

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet om Bevilling for Snedkerfagets Arbejdsløshedskasse til at

overtage Kontrollen med Udbetaling af ekstraordinær Understøttelse.

Toges til Efterretning.

Uddrag fra byrådsmødet den 5. februar 1925 - side 5

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 28-1924)

Andragende fra Hjælpekassen om at faa stillet yderligere 25000 Kr. til Raadighed til Understøttelse af Arbejdsløse.

Fællesudvalget indstiller, at der for Resten af indeværende Kvartal yderligere bevilges Hjælpekassen indtil 20000 Kr. til Understøttelse af Arbejdsløse.

H. P. Christensen forelagde Indstillingen. Udvalget var ikke særlig begejstret for dette Andragende, eftersom der i December Maaned blev bevilget 35000 Kr. for Januar Kvartal, og Arbejdsløsheden syntes ikke at være større, lige saa lidt som Vinteren var blevet strengere. Hjælpekassen hævdede imidlertid, at der i Henhold til Loven var blevet flere udelukkede fra Arbejdsløshedsunderstøttelse, end man havde ventet, og de var derfor gaaet helt over paa Hjælpekassen, hvorved Udgiften var blevet større end paaregnet. Under disse Omstændigheder var Udvalget enedes om at foreslaa en Bevilling paa 20000 Kr., idet man haabede paa, at Hjælpekassen vil administrere saa fornuftigt som muligt. Indstillingen vedtoges.

